

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Liber Tertivs. Magdalena Amans.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

LIBER TERTIVS.
MAGDALENA
A M A N S.

ELEGIA I.

MAGDALENÆ *planctus ad
Crucem.*

EN' (prò quale nefas!) mortis spe-
ctare triumphum?

Sanguineo in nimbo flebile sta-
bo gelu?

An mors atratas aget ad nigra fia-
na quadrigas,

Et statuet victo clara tropæa Deo?

Mors tantum scelus, ah! tantos mors aufa do-
lores?

Et crux immensis spinea silua malis?

Ah! necis immunem mors sic mors impia vitam?

Ah! quis sic potuit vertere morte Deum?

Ille triumphator, mundi que, Erebi que, necis que,

Nunc morti infelix ipse triumphus erit?

Sic caput augustum rea larua satelles Auerni?

Te IESV, ah! quantum mutat acerbus Amor!

Sed sua fors mutata, meos nil mutat Amores:

Me dolor opto pari figat & ipse trabe.

D 4

Omnia

Omnia per similes, pectusque, caputque, pedesque,
 Ferre velim spinas, tela, flagella, cruces.
 Vulnifico sub dente secant tibi tempora spinæ
 Omnis & in spinas horridus ibit Amor.
 Sin' vtramque manum mors exedit aspera clavis,
 Omnis & in clauos pesque manusque ruet.
 Si latus irrupit crudeli lancea, ferros,
 Et cor Magdaleis eruet hasta fibris.
 Nec mors vna satis: millenos posco mucrones,
 Pectus ut effodiant vulnere mille meum.
 Ferrea sic aureum mihi sacra reducet in æuum,
 Qui mihi vitali de nece viuet Amor.

ELEGIA II.

*Amor è Cruce MAGDALENAM
 sauciat.*

MAGDALA quid ploras, stans Iudicis ante
 tribunal?
 Plus sape, & alternam spemque, metumque, seca.
 Nonne vides læuo furor ut tonat ore querelas,
 Sic tamen ut dextrum sternuat omen Amor?
 Aspice, ut blandis radiis conuiuet IESVS,
 Transpiratque pias in tua corda faces.
 Scilicet emaculat veterem noua gratia labem,
 Exuritque nigro crimina inusta sinu.
 Pulchrius occumbes castis nunc hostia flammis,
 Quæ vixti piceis improba larua genis.
 Eia, sacro deside iugo iam nescia noxæ,
 Cui mors sollicitas federat ante fores:
 Nec magis emoueat fraus vlla, vel improbus
 error;

Sed

Sed fidos oculos obuia fige Deo.
 Cor breue meta sacris hinc stabit idonea telis;
 Quae tibi, quàm credas, plura minatur Amor.
 Quippe tuis cirris ille hospes inerrat, & hostis,
 Et legit implexis stamina torta comis,
 Quis arcum intendat. arcus crux horrida ferro,
 Cui lato gremio cornua bina patent:
 Inde vomer telum, quadrâ è trabe rasile telum,
 Cui viuus roseo floret ab imbre color.
 Nectare pars rorat, pars altera fellis aceto,
 Quale nocens crudo miscet Apellâ mero.
 Cui non, vt quondâ, nitido mucro fulgurat auro;
 Sed tribus è clavis sica tricuspis habet.
 Cerne, cauo iaculum metitur & aptat in arcu,
 Et ferit: infestâ concidis iccta manu.
 Ecquid iò crudelis Amor, sic fallis amantem?
 Et neruo obliquo tela trifulca iacis?
 Dulcis amarities! sanat, quo vulnerat, icctu.
 Quàm vaser hostis Amor! dū nocet, arte iuuat.
 Nempe suis miscet telis de dispare succo
 Ambrosiam atque aloën dulcis amaror Amor.

ELEGIA III.

MAGDALENA *pro fructu Crucis*
amorem decerpit.

ANTE crucem stabat curuis innexa lacertis
 Magdalis, in ligno stringere visa Deum.
 Hic gemit, hic plorat, clavisque suberrat acutis:
 Magdaleum tingit purpura multa caput.
 Hic quot sanguineos distillant vulnera rores,
 Tot socio in fletu Magdala rorat aquas.

Guttatimque breues cor extenuatur in vndas,
 Tabescitque pio dum rigat imbre crucem.
 Quas pluis ægra, pius crux imbibit arida lymphas,
 Quis scit an affusis trabes ea crescet aquis?
 Ex succus Phariâ ramus si vixit eremo,
 Quid vetat è vitæ palmitè vita fluat?
 Magdaleis olim dabit hospita tecta latebris,
 Quæ modò crux Soly mo squallet aprica iugo.
 Purpureâ istius mali desidet in vmbra
 Magdalis, ambrosias carpere iussa dapes.
 Fallimur? irriguos crux sicca virescit ad imbres,
 Imbres quos oculus nubila fudit Hyas.
 Gratia at hæc cæco ne decidat immemor ævo;
 Diua cruci incidit nobile pignus, A M O.
 Si breue nomen, A M O; sed non breuis ardor
 Amoris.

Quisquis amat Numen, flammea sæcla trahit.
 Iam lego facundo victurum in cortice nomen;
 Arbor vt hæc crescet, crescet alumnus Amor:
 Quoque magis viridi veterascet adulta senectâ,
 Hoc mage Amoris ouâs hic iuuenescet honos.
 Eia, parens vitæ Crux, pulchri germinis alrix,
 Cresce licet; ramo diuite poma legam:
 Poma verecundo sed quæ sunt ebria succo,
 Et queis vitæi purpura multa rubet.
 Quin & viuus odor spirat morientis amomi,
 Quale suo è gutto pyxis odora dedit.
 Finge licet (quamquam vanum sit fingere) nul-
 quam
 Mala legi: tunc truncum vel tetigisse, fat est.
 Euge, piâ iam tange manu lignû. ignis in illo est:
 Id simul attigeris, cor trahet inde facem.

MAGDALENA AMANS.

Scilicet his spinis Amor ardet, & ardet oliuo:
(Cruce olea:) his flammis pabula sanguis alit.
Si tibi sanguineâ viuam legis arbore tedam,
Perpetui fructus instar hic ignis erit.
Ardeat ô dio, pia Magdalis, ardeat astro!
Sub Cruce, fax Solymo stabit honora iugo.

ELEGIA IV.

MAGDALENA *exposcit pro lanceâ ad-*
mitti in CHRISTI latus.

LANCEA. quò properas CHRISTI bibi-
tura cruorem?
In latus, heu! Domini lancea sæua mei?
Inuideo augusti tum nobile pignus honoris,
Cui datur in Dominos ire, redire, sinus;
Arcana; que operire fibras, & Amoris asylo
Purpureo sæuæ pandere mortis iter;
Rimari; que cauas alto sub corde latebras,
Vnde fluit vitæ vena benigna meæ.
O si nunc eadem mihi fors foret! altiùs isto
Hærerem thalamo sanguinei lateris:
Nec mage, vti vacuas celer hasta recurrit in auras,
Inde meus fixo corde rediret Amor.
Tam dulcè poteras malè prouida relinquere sedè?
Non ego, ad hoc vulnus si mucro fortè forem.
Sed cur non Amor (vt solers faber ille) recudit
Cor in acuta necis spicula digna Deo?
Nil vetat excaditererem de corde mucronem:
Cor trifidum cuspis nonne triformis habet?
Cor acuit natura: piæ id prætexe sarissæ;
Et cor in Domini curret, vt hasta, sinus.

D 6 Non

Non ego crudeli rescindam pectora ferro:
 Si quod erit vulnus, vulnus Amoris erit.
 Imbuet & noster non noxia spicula sanguis,
 Aut si quis melior sanguine succus eat.
 Mulcebo lacrymis, mulcebo & vulnera nardo,
 Vel si quis nardo dulcior halat odor.
 Sed quid ego in vanas pia cœpta refingo que-
 relas,
 Et desiderii spes ego fallo meis?
 Fallere vota parum est: falsis spes irrita votis
 Adicit arsuras in mea damna faces:
 Et desiderii auget crescentibus ignes,
 Tum redit in vacuum multa querela sinum.
 An querar? immitti mors quod dedit aspera ferro,
 Ah! mihi cor Christi cur dare tardet Amor?
 Hæc tua Christe fides? nostri hæc fiducia voti?
 Ut quæ cuspis ijt, Magdalin ire vetes?
 Cor morti referas, & viuo id claudis amori?
 An tibi mors vitâ dulcius ergo decus?
 Cor ô claude neci, viduæque reclude clienti,
 Ut meus in Domini pectore viuat Amor:
 Seu potius regnet, folioque superbus eburno,
 Purpureoque toro Regia sæcla trahat.
 Lux mea rumpe moras. spes fera deurit aman-
 tem:
 Otia tarda celer ferre retractat Amor.
 Ah! nondum iustas facili bibis aure querelas,
 Nec patet ô votis vlla fenestra meis?
 Ecce tibi lato latus omne dehiscit hiaru:
 Credo sub his costis limen Amoris hiat.
 Limen Amoris hiat, & eburnea pandit amanti
 Ostia, queis roseo purpura flore ruber.

O me felicem! subeo iam pectus IESV:
 Dicebam imprudens. heu! mucro clausit iter.
 Pro scelus indignum! fera mors sub pectore IESV:
 Scavit, & in lacrymas Magdalis exsul abit?
 Quid morti ah! licuit? Regina superba cruento
 Mors sedet in solio, purpureâque togâ:
 Et cor inexorata meo fera claudit A mori.
 Id merui? hæc nardi præmia summa meæ?
 Hos ego tot lacrymas, tot balsama & oscula, in
 vltus,
 Vt seclusa Dei pectore mœsta querar?

ELEGIA V.

MAGDALENA *spinam cruentam*
sub Cruce alloquitur.

C R V X vbi sanguineas diræ necis explicat
 vmbas,
 Panditur ah tragici scena cruenta mali.
 Scilicet vt tristi pia Diua sub arbore sedit,
 Affigens Dominæ pendula corda cruci;
 Aspera dos luctus, leti que maligna supellex,
 Incidit ignarum spina redunca sinum.
 Quæ simul vt vidit pignus dotale doloris,
 Et terigit tenerâ spicula dura manu;
 Illic exclamat mordaci faucia telo,
 Sic tamen vt spinis gaudia blanda legat:
 Spina procax diro quæ dente laceffis IESVM,
 Deque sacro IESV tincta cruore mades;
 Vngere te dicam, num pungere? fluctuor anceps,
 Vngis amans leni sanguine, pungis acu.
 Vulneror, an sanor? telū an medicamen ab vncto

D 7

Sumo

Sumo rubo? mors hinc, inde medela fluit,
 Alterutram dederis dono de dispare sortem;
 Vtraque fors votis dos erit apta meis.
 Fortè sed immemori ne munus id excidat æuos;
 Rex Amor hæc sento præmia scribe stilo:
 Sanguine scribe: Mihi spem Cæli his assero donis;
 Sanguis enim pretium ius mihi spina dedit.

E L E G I A V I.

MAGDALENA *Vulnera* CHRISTI
exosculans.

VVLNERA dū teneris demulcet hūlca labellis
 Magdalis, & toto combibit ore Deum;
 Quina parat quinis decerpere suavia plagis,
 Carpit inexpletis oscula quina labris.
 Vix dedit, è quinis sibi dona regustat amoris
 Pabula, & ô blandas vda per ossa faces.
 Mox decimâ è flammâ centenos fœnerat ignes;
 Et centum vt tribuit, oscula mille rapit.
 Altera rursus amans hiat, altera & altera rursus,
 Alteraque vt clausit oscula, rursus hiat:
 Alteraque innumero numero delibat, & addit
 Millia; & vt dederit plurima, plura vouet.
 O quoties gemit inter hiantia suavia I E S V:
 O Amor! ô I E S V! ô dolor! ô lacrymæ!
 Sit satis hoc. sed enim saties quequam esset Amoris?
 Quæ semel ille dedit munera, sæpè dabit.
 Mille & mille sacris noua glutinat oscula plagis;
 Rursus & illacrymans millia dena legit.
 Nec sat philtrea legi millesima mille per ignes,
 Mille per amplexus, mille per & lacrymas;
 Sed

Sed numero innumero cōturbat & omnia miscer,
 Ora, faces, lacrymas, vulnera, labra, genas:
 Aspectatque gemens necis irreparabile crimen,
 Transfunditque animam funus in egelidum;
 Frigenti que suam ponens in funere vitam,
 Extincto immoritur victima viua Deo.

ELEGIA VII.

MAGDALENA *osculis explorat*
 CHRISTI *Vulnera.*

LASSA Dei opprobriis Crux lamentabile
 pondus
 Tandem vt submitit Magdaleo gremio;
 Magdalis (ah! rātos spectas vigil Hespera luctus?)
 Exanime in corpus vix animata ruit:
 Hæretque amplexu, & strictis caput apprimit
 vlnis,
 Quæque secant pressas spinea ferta genas:
 Frigentesque animam scrutatur anhela per artus,
 Exploratque manu vulnera quanta patent.
 Membra pererrat amans, lustratque sub indice
 tactu,
 Si qua nouæ vitæ vena superstes eat:
 Indagatque sinum lateris, mortisque latebras;
 Plagaque si qua manu, plagaque si qua pede.
 Cūcta sed heu! pallorque, stuporque, geluque, rigorque,
 Vulnera, probra, cruor, deque cruore dolor.
 Et nullum reperit letato in Numine Numen:
 Heu! gemit immenso fata minora Deo.
 In vacuas plagas visum consumit hiantem,
 Cui fera mors Sponsi semina mortis alit.

Fua-

Fundit Amans imbres, genitosque tot imbribus
ignes:

Aeger Amor mœstis fax comes ardet aquis.
Vt fractos oculos leti glaciante sub umbrâ
Vidit, & inflexum mortis in arma caput;
Tum crebri gemitus extorri pectore anhelanti
Expressusque oculis muta per ora dolor:
Inque Deum vultus flexi, pariterque reflexi,
Votaque sub lacrymis flebile docta queri.
Ora silent, & corda sonant, sed nescia lingua;
Ingrediturque oculos vox sine voce dolor.
O quoties, quoties (non est numerare querelas)
Mi I E S V, ingeminat: hæcine nostra salus?
Ille mei pars magna, meæ decus ille salutis,
Ille meæ vitæ vita, cor ille meum?
Et tu CHRISTE iaces mortis lacrymabile pignus,
Magdaleo que gelas pallida forma sinu?
Me tua crudeli dilcerpunt vulnera morfu:
Quæ tibi spina caput, cor fodit illa meum:
Quam quoties specto, toties traho faucia flam-
mam;
Inque nouâ flammâ corda remordet Amor.
Dumque tuos oculo libo sitiente cruores,
Imbibis heu! lacrymas o mea vita meas.

E L E G I A V I I I.

Vngit CHRISTVM sepeliendum.

SOLLITIS oculis plagas rimatur hiantes,
Suspensa que manu nobile tollit onus;
Et viduos roseâ Sponsi ceruice lacertos
Implet, inexhaustis Magdalis ægra malis:
Et

Et

Et dulces rapit amplexus, quos multus acerbat
 Mœror, & è spinis spineus vrit Amor.
 O quoties gelidisque genis, gelidisque labellis
 Oscula dum reddit, se sibi pænè rapit!
 Nemo meos, eheu! iam leniet ergo dolores?
 Nemo meos? clamat saucia, nemo meos?
 Magdala quid differs mortis cōnubia? CHRISTO
 Iungere: mors consors; tu modò rumpe moras.
 Tu mihi CHRISTE tuis texe horrida ferta rubetis;
 Et tibi tincta meo sanguine ferta struam.
 Luctus emit concors æquæui pignus Amoris,
 Et fidis lacrymis pabula luctus alit.
 Sed quid ego? hæc iam sera necis vocat hora se-
 pulcro,
 Et vocat ad tumulū, quem modò claudio sinu.
 Ergo sedet tandē tot post lamenta, querelasque,
 Assyrio siccum tingere rore gelu.
 Nolo thymo thymbrâque grauis vomat huc ca-
 lathiscus
 Vndantes gremio diuite veris opes:
 Lecta Palæstino sed balsama quæro vireto,
 Quique rubis Arabis delacrymatur odor:
 Ingenuus luctus sibi quale reposcit aroma:
 Quale decus tantum funus & ossa decet.
 Cerne, Deo plenos inuergit Magdala nimbos,
 Altaque odoratis vulnera mergit aquis.
 India cum Tmolo, Panchaia iuncta Moluccis,
 Tota Dei pleno manat in ossa sinu.
 Magdalei vultus, cordisque relucet imago,
 Ah! myrrhæ in speculo, quod nisi amaror habet.
 Quàm gelidos citò myrrha liquefcit amara per
 artus,

Tam

Tam citò Dina pares liquitur in lacrymas,
 Queis sese omnigeni permiscet amoris aroma,
 Sudor Arabs, Syrius succus, & Indus odor.
 Quin etiam violæq; rosæque, & odora Cyperus,
 Et ver omne genis vndat odoriferis.
 Scilicet ambrosios mellita per oscula rores
 Mulget odoratis Magdala fixa labris.
 Iesseidæ floris cinis hic quot spirat odores,
 Cinnama tot reddit Magdali gratus Amor.
 Funeris hoc scænus. pia nõnne per oscula

CHRISTVS

Magdaleis afflat ver & aroma labris?

ELEGIA IX.

*Lucta MAGDALENÆ cum Iosepho de
 CHRISTI funere.*

VT gremio excepit lacrymabile pondus
 IESVM

Magdalis, & leti lugubre depositum:
 Quid moror, & crudi solata tardo doloris,
 Nec spargo liquidâ membra cruenta croco?
 Ingemit, & vacuas CHRISTI fugientis in vlnas
 Labitur, amplexuque hæret in exanimi;
 Attollensque oculos cælo, palmasque supinas,
 Et suspiria anhelâ alta trahens animâ.
 Oshiat, ah IESV! vox prima pependit hianti
 In labio: mcestus currit in ora latex.
 Verba dolor frænat, vinctos stupor occupat artus;
 Quamque riget funus, tam riget illa gelu:
 Desidensque solo, pallentem aspectat IESVM.
 Videris hoc, dices: Funera bina iacent.

Hæc

Hæc inter, pia cura sacri quem funeris vrget,
 Appulit: attollit flebile pondus humo,
 Iniectâque manu lacrymabile pignus Ioseph
 Occupat, ereptum pectore Magdaleo.
 Quæ modò visa mori, vigil ocyus emicat Euro
 Magdalis, & contrâ dulce retentat onus.
 Ah quibus & quantis hæc vritur anxia curis!
 Ah quibus & quantis viribus ille rapit?
 Ah! IESVM! IESVM! IESVM, ah mea pignora
 Ioseph
 Eripis? ah IESV Magdalis orba suo?
 Illacrymatque super, suspiriaque ægra resorbet;
 In rapto Domino iam sibi visa rapi.
 Cur adamantæis neruos non muto catenis,
 Déque meis texo stamina lenta fibris?
 Molliâque in lentum mihi membra recudo me-
 tallum,
 Vnde sequace fluat textilis ære labor?
 Sintq; manus manicæ, pes compes idonea prædæ,
 Captiuum vt teneant ferrea vincla Deum?
 Dura quidem fateor res ferrum, & nescia frangi;
 Aurea sed victor vincula reddet Amor.
 Ferrea sint equidem voueo mihi fræna, sed cheu!
 Diripiunt surdi vota caduca noti.
 O modò felices nodo meliore rudentes,
 Et clauis, Domini qui tenuere pedes!
 Sed malè pro vinclis longas vbi texo querelas,
 Hei mihi! cælestes surripit hostis opes.
 O mea lux, iam lucis inops, & imago doloris,
 Sed cui adhuc dio pectore vita salit;
 Aspicias heu! durus mea damna, nec vrere dânis?
 Aspicias, & nostri nil memor vrit Amor?
 Hostis

Hostis erat quicumque meum tulit asper IESVS;
 Iam rapit hunc Ioseph, & mihi frater erit?
 Dixit, & hamatos CHRISTO mox inijcit
 vngues:

Reppulit iniectas hostis ab hoste manus.
 Hinc tener affectus, rapit hinc sacra cura sepulcri:
 Et pia lis CHRISTI cœpit ad ossa seri.
 Alter abire iubet, verat alter adire sepulcrum:
 Pugna calet discors, hic tenet, ille trahit.
 Certat vterque, pares intendit vterque lacertos:
 Et duo cum pugnent, præmia neuter habet.
 Hæret in amplexu Domini, spolioque doloris
 Funereo, exuuiasque alter & alter habet.
 Et tandem eluctans à Magdaleo complexu
 Victor iô Ioseph rettulit induuias.
 Ille fugit, sequitur rapido pede, & vrget euntem
 Magdalis infelix: ocyor ille rapit,
 Marmoreoque sacram prædam commendat a-
 sylo,

Obfirmatque graui prouida claustra serâ
 Tum verò gemitus, suspiriaque ærumnosa,
 Quique fuit mœstis fletus amarus aquis,
 Singultusque, dolorque, & mille volumina
 luctus,

Mille simul fluctus pectore Magdaleo.
 Alternat dubiam pallorque ruborque figuram;
 Quique in corde sedet, transit in ora dolor.
 Et saxum vt tetigit, saxo defixa stetit mens;
 Mens, heu! cum Domino saxea facta suo.

ELEGIA X.

*Mors MAGDALENAE, CHRISTO
iam sepulto.*

Ah decus ille tuū iacet algida gleba sepulcro?
Magdali quid dubitas faucia tota mori?
Nec vis vlla cauo iam saxo exsculpet IESVM?
Magdali quid dubitas faucia tota mori?
Altera surgat Eos, nec adhuc tibi surgit IESVS?
Magdali quid dubitas faucia & orba mori?
Naufragus vt delphin siccis expirat arenis,
Halcyonū ve parens tristibus exsul aquis:
Sic longas lacrymas inter, lentosque dolores,
Pergis ad hanc rupem faucia tota mori.
Corde dolor, stat fronte timor, mors lurida vultu,
Ore gelu, malis nubila lymphæ fluit:
Marcet anus iam ruga genis, floremque iuuentæ
Ante diem violat præcoce Parca situ.
Sic quam fera negat longis dare solibus ætas,
Dat tibi momento nox hodierna necem.
Vix sibi mors credit, vt te sine vulnere mortis,
Hic vbi mors non est, sensit amore mori.
Pallet inerma, timetq; nouis exterrita monstis,
Ne, duce te, mortem viuere cogat Amor.
Quid faceret? trepidum mors obserat ægra se-
pulcrum,
Armatoque nigras obsidet hoste fores:
Ne sua regna domes pulchro frangenda triūpho,
Et tuus hoc viuat marmore victor Amor;
Iamque triumphatâ de morte superstes amanti,
Vitali nequeas mortis amore mori.

ELE-

E L E G I A X I.

MAGDALENA frustra à CHRISTO
recens sepulto solatium expectat.

VNXIT amans, abiit, planxit pia Diua Ma-
gistrum,

Inde domo ad rupem triste reflexit iter:
Accumbensque specu, velut umbra satelles A-
moris,

Per lacrymas spectat, dura quid urna regat.
Nequidquam spectat, pariterque & abesse gementē
Et venisse piget: sic tamen ægra sedet.

Quod super, illacrymatque, gemitque, tenetque
sepulcrum,

Extinctoque iacet immoritura Deo.

Accessi propius: quod nescio triste per aures
Murmur ijt; fallor? murmur Amoris erat.

Scilicet expectas scruposo ab mortis asylo
Dulce decus vitæ, mors quod auara tenet.

Sed mel puluereâ leti quis speret ab urnâ?

Exsudent liquidum marmora dura fauim?

Mitte graues curas, mea Magdali mitte querelas,
Et desiderij contrahe vela tui.

Nequidquam niceis spes adblanditur in alis;
Spes tibi quæ lactum leniat, occubuit.

Flos perit, mel vnde legas, & dulcia vitæ

Pabula, nectareis pabula lecta genis.

Non illi Zephyrus vitales annuit auras,

Non illum riguis educat imber aquis:

Non tellus, non æthra fouet, non mitius astrum,

Turbida sed diro sidere damnat hiems.

Non

Non illi liquidos indulget Nais amores;
 Vritur immiti flos tener ille gelu.
 Attamen hoc quoties ducis suspiria prato,
 O quoties inhias mellis auara fauum!
 Vel saltem modicum rorem libasse vel auram
 Hac violâ, ô quanti præmia mellis habet!
 Opto quidem, roseo lege pabula blanda labello.
 Sed quid? Iesseides flos nisi sicca cinis;
 Attamen vsque super volitat tua cura sepulcro,
 Haud secus ac vernis pasta melissa rosis.
 Mel quid adhuc inhias apis? ô malè prouida
 Amoris,
 Ocyùs hinc rapido mæsta facesse gradu.
 Hic quod agas nihil est primæuo in frigore leti;
 Spes vbi nulla faui est, fel necis ægra bibes.

ELEGIA XII.

MAGDALENA dubitat, an lacrymis,
 an myrrhâ ungat CHRISTVM se-
 pultum.

Vt nouus aurato Titan incanduit ostro,
 Lataque purpureo sidere fulsit Eos;
 Magdalin vrget Amor, stimulis Amor acribus
 vrit,
 Nec languere diu passus, in arua rapit.
 Sicut erat (& erat plenis onerata alabastris)
 Currit, & albentes turbida lustrat agros. (est.
 Quò ruat, inquis? marmor breue meta labori
 Hic spes, hic cupidæ præda relicta spei est.
 Vt ventum propiùs necis ad ferale theatrum,
 Constitit; incertus pes sed vt vnda labat.

Huc

Huc alternus & huc animum rapit æstus, & altis
Vndantem curis dissona vota trahunt.

Quo de fonte sacrae libabit dona fauilla?

An myrrhã, an lacrymas, munera prima feret?

Et myrrhã & lacrymas geminã dic fundat acerrã:

Vna duplo (nescis?) hinc calet ara sacro.

Hinc homo cui leto crux surpuit improba vitam,

Et iacet hinc leti nescia vita Deus.

Cerne, pios sitiunt tor hiantia vulnera rores.

Si lubet inferias soluere, solue croco.

En myrrham (qui mortis honos) nardumque
sepulto

Impluis, Arabico munera lecta solo.

Nolo crocum myrrhamque, pio sine rore doloris;

Et sine fruge croci, nolo doloris aquas.

Cinnama quid surdum spirat, inodoraque; myrrha

Exspirat, socias ni dolor addat aquas.

Nam fastidit Amor costumque, rosamque, cro-
cumque,

Ni liquor iste fluat, qui sit Amoris odor.

Ille tuis oculis tepidas exsudat in vndas;

Nullus enim mæsto gratior imbre vapor.

Funde licet lacrymas; lacrymae mera nardus
Amoris;

Et pia myrrha nouã tinxerit arte Deum.

Quippe genis quas mæror aquas irrorat amarus,

Mortis amans myrrhã diuite vertit Amor;

Balsameosque meris lymphis distillat odores,

Quæ calet artifici Dædala flamma foco.

Quid vetat, & lacrymas, queis tingis & vngis
I E S U M,

Myrtheus vnguento vertat olente dolor?

E L E.

ELEGIA XIII.

MAGDALENA *secum disputat quâ in
parte CHRISTVM reperiat.*

R O S C I D A prata leui pede iam permensa,
sepulcro
Additit, & quærit saucia Diua Deum.
Cui placidum ridens niueis qui candet in alis,
Mitte Deum, dixit, quærere; CHRISTVS abest.
Vox ea Magdaleas teli vice vulnerat aures,
Exclamat lacrymans, iam propè visa mori:
CHRISTVS abest, & abest orbo mea vita sepulcro?
Mors etiam docuit fallere saxa fidem?
Cur lapis hic cineris custos tam nobile vitæ
Depositum falso est passus abire sinu?
Sensus abest saxi, fateor; tamen illa tueri
Debuerant fidâ pignora tanta serâ:
Atque ego debuerâ potius dare claustra sepulcro,
Debueratque vigil stare fatelles Amor.
Sed quid ego vanis onero rea saxa querelis,
Et votis onero sidera fessa meis?
Nec potius venor profugæ solatia lucis,
Pulcher vbi lætis ridet Eöus agris?
O mihi quis cæcis prætendat itura tenebris
Stamina, Theseâ deuoluenda manu?
O vtinam rectos regat æqua decempeda calles,
Ne vagus obliquis trames aberrer agris!
Ne labyrinthus fallat am fractus & error,
Ah! malè palantes curua per arua pedes.
Vota sed hæc nisi vana leui ludibria vento.
Heu! via nulla viæ, dux mihi nullus adest.

E

Cyn.

Cynthia nocturnas solatur amica tenebras,
 Nec mihi spes mediâ morte dat vlla iubari
 Arcturi ad glacians vbi sidus & astra Trionum
 Cana pruinosis bruma senescit agris,
 Sæpè tepet mediis, quasi verna flabella, pruinis
 Mitis, & immites temperat aura niues.
 Ast vbi me gelidam crudus timor vrit ad vnam,
 Nulla meos mulcent omina blanda metus.
 Ah me ter miseram! cui spes stetit omnis in vno
 Et perit vna viro, quem mihi prædo tulit.
 Ni mage marmoreâ mortis iam compede liber
 Errat, & errantes abdit vbique pedes.
 Fors iuga celsa, cauæ fors infima vallis I E S V S,
 Abdita fors siluæ, fors sola nuda terit.
 Forsitan alternus terras perlustrat & æthram,
 Fertque refertque nouo, quâ lubet, orbe gradû.
 Forsitan his saxis (& saxa ostendit) I E S V S
 Secubat, arcana præda beata specu.
 Quò ferar? in dubias mens scinditur auia curas,
 Vt sese ista secant compita mille viis.
 Vos precor, ô cedri, vos & iuga confita cedris,
 Vos precor, ô fontes, amnigenæque lacus;
 Dicite, si qua cedrustegat, aut tegat hospita rupes,
 Nympha vel alba suis si qua recondat aquis.
 Quem vaga venor agris, omniq; crepidine fontis,
 Quo lare, quâ siluâ, quâve residit humo?
 Qua me cumque tulit variis vaga semita campis,
 Semita mendaci tramite fallit iter.
 Ah! nusquam redit ille meæ spes sera saluti,
 Siue sagax lustro flumina, siue solum.
 Sisto fugam. hoc vnum restat solamen amanti;
 Arctæ fides iunget, quos via longa fecat. Vt

Ut sibi longinquos fons distitus adligat amnes,
 Vitreaque in profugis vincla propagat aquis;
 Quoque magis largo fugit vnda volubilis aluco,
 Hoc magis vndofas fluminis auget opes:
 Fortè peregrinis, sic esto, deerret arenis
 CHRISTVS amans, & amans Magdala.
 CHRISTVS abest;
 Attamen absentes longinquis iungit habenis,
 Et CHRISTO sociat Magdalin arctus Amor:
 Quoque magis longo via diuidit inuida tractu,
 Amplius hinc lacrymis vndat vtrimque dolor;
 Sed quibus alternos absens sibi pascat amores.
 Quem spatium minuat, sic mage crescit Amor.

ELEGIA XIV.

MAGDALENA frustra CHRISTVM
 quinis sensibus indagat.

SPES nimum fallax saxo promisit ab isto
 Pandere purpureæ nobile lucis iter.
 Iam bis purpureo fax aurea fulsit Eoo,
 Iamque bis occiduis naufraga sedit aquis;
 Nec tamè apparet pes, aura vel umbra Tonantis:
 Heu mihi! spes tollit, quã dare spondet opem.
 Cisseis vt vacuo mentitur vina corymbo,
 Mendaciq̃ue sitim fallit iniqua botro:
 Sic itidem vano mens omine nixa, caduco
 Ludit in euentu. quid nisi vota sequor?
 Quã sequor errantem comes errabunda salutem,
 Si non illa graui marmore pressa iacet?
 Saxa per aspra rudesq̃ue ruam violenta salebras,
 Quã dolor æger agit, quã rapit orbis Amor.

Flumina, flumina, vos vallesque, specusque, pe-
traque,

Abditis arcano, quem vaga quaero, sinu?
Quæram fluminibus, quæramque; in vallibus imis,
Quæram sollicitis nescia stare petris.
Quæram spelæis, quæram circumuaga siluis,
Et quæram stabulis, vimineisque casis:
Nec mihi suspectæ fraudem struet umbra latebræ
Villa; nec ullus ager, qui malè faller, erit.
Nec malè securæ faller nox vlla cauernæ,
Villa nec ignoto ludet arena solo.
Nec me frondiferi fugiet reses umbra fruteti
Villa, nec ullus agri cespes, & vlla specus.
Nullus inaccessâ sese angulus abdet eremo,
Quem mihi non retegat lyncea lampas Amor,
Denique nullus erit Syriis in finibus orbis,
Quem mea non rapido mox pede cura teret.
Quid iuuat vsq; teri reteriq; tot arua, tot hortos,
Et toties tritas ire redire vias;
Ni spectem, tangamque, bibamque, & odorem

I E S V M,

Delicias & amans mutua verba seram?
Ite mei socio concordēs agmine sensus,
Ite duces animi; sensibus error abest.
Ascendo speculas; oculus celer erro per auras
Auolat: ab speculis nulla figura redit.
Mille vias propter vigil auribus aucupor auras:
Nulla sed hinc aures nuntia fida tegunt.
Naris abit, rapidosque sagax venatur odores:
Nulla sed aspirat naribus aura Deum.
Tango solum, premo pressa pari vestigia passu:
Nulla solo sacros sculpsit imago pedes.

Dux

Dux oculus fallit, fallit vox nuntia rerum,
 Pes explorator fallit vbique fidem.
 Sisto. sed vrget Amor, nescit vigil augur & obles
 Vota nouis votis, ominaque ominibus:
 Spesque vigil somnus de I E S V somnia fingit,
 Vana sed heu! oculos fascinat umbra meos.
 Quo me cumq; fero, nox omnia, & omnia mæror,
 Omniaque ignotis obuius error agris.
 Nescia quo flectam, dubio labo pendula voto.
 Stabo? vel ibo? sedet inter vtrumque dolor:
 Accumbam tumulo? spes ægra sed assidet umbris.
 Absistam? raptio quid sequar orba Deo?
 Incumbam porius iam iam moritura sepulcro:
 Par cui vita stetit, par necis vrna teget.
 Quis dabit æquæuo concors cum funere funus?
 Par cineri cineres misceat vrna meos.
 O ille vt felix, pia mors quem iungit I E S V,
 Includitque pari corpora bina specu!
 Tuque anima ô felix, proprij si corporis exsul,
 Ad Domini sacrum prouida corpus adis!
 Haud dubiû viuas duces hoc marmore flammæ,
 Ignea nam grauido puluere vena salit.
 Teque tuo hic iunget I E S V mors pronuba vitæ:
 Hoc tumulo thalamû castus adornat Hymen.

E L E G I A X V.

*Magnanimitas MAGDALENÆ**I E S V M quærentis.*

FERREA spinosæ permensus sæcula vitæ,
 Christe iaces sicco sicca fauilla specu?
 Ibo, balsameis immergam vulnera succis;

E. 3. Ibo

Ibo parentali soluere iusta sacro.
 En crocus, en nardi liquor, & liquor almus a-
 momi,
 Quos Arabâ spinâ stillat anhelus odor.
 Inspeci marmor; sub marmore nullus IESVS:
 Rimor hiantes specum lumine; nullus adest.
 Nulla sonat saxi vox, vlla nec adsonat vndis,
 Vlla nec ad Zephyrum sibila silua sonat.
 Iam bis obortus aquis, & bis sol naufragus vudis,
 Ex quo spes vacuo me fugit orba sinu.
 Heu! gemini mihi iere dies sine sole, sine astro!
 Et gemini, ô miseram! iam periere dies!
 Vt mihi prima fugit, fugit altera lampas Eöi,
 Sic fugiet cæcis tertia luna rotis.
 Vt metuo! an vanis terrent me somnia monstris!
 Ah! nimium ex vero me manet atra dies,
 Scrupea quem seruet fidi tutela sepulcri,
 Perdidit inclusum perfida petra Deum.
 Væ miseræ! mihi væ miseræ! cui saxa vel ipsa
 Fallere securam iam didicere fidem.
 Si tamen infido quis marmore raptor IESVM
 Surpuit, aut si quo furta reposta sinu,
 Dissere; & euoluam cæcis mea viscera lustris,
 Prædo licet multo sepiat ense specum.
 Fors erit vt condant altæ mea damna cauernæ,
 Fors erit vt prædam plurima silua premat,
 Mille lupos inter, bellatricesque leonas,
 Armatosque vros, armifonasque tigres.
 Nil moror infestis vlulanda pericula siluis,
 Quaque fremit sæuas Martia turba minas.
 Est & femineo sub pectore mascula virtus,
 Est Mars femineâ qui vibret arma manu.

Ferreâ

Ferrea vis, & inexpugnabilis umbo sagittis
 Nonne adamantæo pectore perstat Amor?
 Pardorum domitrix, debellatrixque leonum,
 Cincta triumphali fronde tropæa geram.
 Ipse mares animos pulchris Amor induit ausis:
 Dux Amor inuictus; quo Duce, miles ero.
 Vel Phlegethontas perumpam inuicta pha-
 langas,
 Vindiciasque pias vindice Marte sequar:
 Atque Atavis immista sacri pars ibo triumphii,
 Festus & ipsa mihi læta triumphus ero.
 Inuento fruitura Deo, & victrice coronâ,
 Tunc Cælum in Stygio carcere læta colam.
 Quòd si fors viduo mea spes absistat Auerno,
 Ibo redux terris pignora rapta sequi.
 Arcturi ad glaciem Iesse si paruulus heros,
 Ipse suo maior prædo leone leo,
 Nescio quid tenerum de dente leonis & vrsæ
 Eripuit, sæuis fortior ipse feris;
 Ipsum vt Iesseidem manus hæc extorqueat vncis
 Vnguibus Autolyçi, prælia nulla geram?
 Ditius an spoliùm, & victricibus aptius hastis,
 Et mage digna manu vindice præda rapi est?

ELEGIA XVI.

Eiusdem argumenti.

Non timet ille fretum, sacra quem sitis in-
 coquit auri;
 Oppida qui lustrat, non timet ille fretum.
 Asper ad arma ruit, bello qui præmia quærit;
 Quem nouus vrit honos, asper ad arma ruit.

Sedulus vrget humum, spes quem tenet aurea
messis;

Quique metalla fodit, sedulus vrget humum.
Nec mea magnanimus flammam præcordia
Mauors,

Grassaturque sacer pulchra per arma furor,
Captiuum vt Dominum (faueant modo Numi-
na cœptis)

Eximat armatâ clara virago manu?
Imbelli licet in peplo, tot damna pudoris
Sustineam, vt nostras occupet hostis opes?
Ilicet egregios ibit meus ardor in ausus,
Et victrix spoliū mortis ab vngue feram:
Et sexum mentita viri, victrixque pericli,
Prædoni eripiam præmia digna viris:
Et sub Amazoniis ducam agmina Martia peltis,
Ni satis in palmas dextra sit vna meas.
Castra Iabinæasque rotas dux femina bello
Subruit in præceptis armipotente manu:
Bethuliaque Syras vt prouat arce quadrigas
Iudith Abrahamij gloria prima chori,
Assyrio conferre pedem fuit ausa Tyranno,
Et tot Achæmenidis præscidit vna caput:
Nec poterit Solymæa phalanx ducem Magdali
victrix

Rapta Palæstino figere signa tholo?
Si lubet æqua pari componi tela duello,
Dux ego discordi cum Duce bella feram:
Et spoliis bellator ouans Amor ibit opimus,
Victori que Deo grata tropæa feret.
Sin lubeat certare dolo (& dolus hæret in armis)
Magdalis in Sisaram vera futura Iahel.

Quod

Quòd si clauus abest, crux suggeret obuia clauū:

Et figam validâ tempora bina manu:

Aut ego millenas irrumpam sola phalangas;

Vincere castra facit ferrea solus Amor.

Par vnus si mille viris, par mille sarissis,

Ille Palæstinis dira procella feris;

Et tot ab innumero victor tulit hoste coronas:

Samson, Mauortes qui sibi mille facit:

Viuida millenas vis parturit Heroínas,

Auspicio CHRISTI dux vbi pugnat Amor.

Magdala Samsonis rediuiua resurget in arma;

Feminaque vna ruet millia mille virū.

Et magno proauo comes ibo per arma, per hostes,

Proque Loto vindex, asseret hasta Deum.

Quis scit an ille mihi quernæ dabit orsa coronæ,

Ciuicaque erepto pro Duce ferta struet?

Quidquid erit, iuuat ire per omnia tela, per
ignes,

Bella ciente solo, bella ciente mari.

Hac ego ferratâ coniuro in prælia dextrâ:

Eripiam vitam Marte dolôve meam.

Iamque triumphali frontem redimita corymbo,

Sive tuo Daphne, seu mage myrte tuo,

Ad notos reueham spoliū prælustre penates;

Quale dedit laurus nulla, nec vlla dabit.

Non Atauū referam terrâ Nilotide manes,

Ossaque Abrahamio rursus humanda solo;

Eximium sed Abrahamidū Isacidūque pa-
rentem,

Quique triumphatâ morte tropæa refert:

Sustollamq; humeris, & amabile pondus IESVM

Bethanio aduoluet alba quadriga solo:

Deque triumphali spoliū tam nobile curru
Bethanides ducent in mea regna nurus;
Includentque eborique, auroque, ebanoque, smar-
ragdilque

Ossa, futura meo dulce monile sinu.
I nunc, & ternum duc terno ex orbe triumphum
Cæsar, & i paribus Cæsaris hostis equis:
Tuque adeo Marcelle, Mari, Luculle, Duilli,
Et Capitolinâ quisquis in arce litas:
Unicus ille mihi par mille & mille triumphis,
Qui spoliū reuehet tam graue, currus erit.
Millia mille Ducum mihi nonne reducet in vno
Ille viro, & toto grandius orbe caput?

ELEGIA XVII.

MAGDALENA *votorum nauim ad
tumuli portum aduertit.*

VENTVS vt incertis altercans errat arenis;
Sic tibi diu discors dissona vota trahis.
Istque redisque vago, via quâ rapit auia, fluctu,
Vt mendace specu te rea lusit humus.
Nam sibi fit pectus mare mille volubile curis,
Quod timor atque nouo turbine versat Amor.
Quem sequeris, nusquam est. Iuuat ire per inuia
mundi,
Palantemque rapi per vada cæca ratem?
Si qua salis tibi mica, salum fuge flebile luctus,
Non satis experto currere gnara salo.
Littoreo at scopulo tu surdior. Itur in æquor:
Agmen agens fluctus auia vela vehit.
Vnda tibi lacrymæ, cor nauis, vota rudentes,
Ton-

Tonfa timor, gemitus flamina, clauus Amor,
 Vela piæ curæ, merx aurea funus amantis,
 Quod reuehat plenâ spes opulenta rate.
 Nautea multa, sed hîc & nauſea multa doloris:
 Antlia fletiferis manat aquoſa genis.
 Quiſquis in hac pinu ſedet, omnibus errat arenis:
 Ipſa ſibi hæc nauis nauita, & ipſa fretum eſt.
 Attamen hanc fabricat, vaſtiſque gubernat in
 vndis
 Magdalis, ipſa ſuo pænè ſepulta mari.
 Illa volubili in æquore oberrat, & inuocat Euros,
 Anxiaque incertâ ſub trabe regna ſecat.
 Sæpè minax geminat aduerſa pericula terror,
 Sæpè vehit pronò ſpes rata vota ſalo.
 Siue opus eſt remo, lentâ quatit arbore fluctus;
 Siue opus eſt velo, carbaſa panda regit.
 Quæ ſtatio hîc, quæris? ſtatio ah lacrymabile
 ſaxum eſt,
 Cui diram Solymâ mors ſtruit arce Pharon:
 Funestam vnde facem cæco præluceſt Amori,
 Deque necis nimbo ſidera dira parit.
 Magdala ſic queritur mediis deprenſa procellis;
 Quam contra ab ſupero ſic canit orbe fides:
 O fuge tam triſtem Domini de funere tedam;
 Ah tibi portus erit nauſraga Scylla dolor!
 Sed potiùs rectum dextrâ rege remige clauum;
 I duce ſpe vitæ conſcia ſigna ſequi;
 Vitalique Deum iam ſurgere crede ſepulcro:
 Quod modò petra minax, ara ſalutis erit.

ELEGIA XVIII.

MAGDALENA *expostulat cum
inani sepulcro.*

VT stetit ad saxum gelido mage frigida saxo
 Magdalis, & vacuo pæne sepulta specu;
 Attentis oculis rimatur auara sepulcrum,
 Et geminam lustrat lyncea tota petram.
 Nil reperit, nisi quid breue nescio textile lino,
 Angulus obscurâ quod niger abdit humo.
 Ilicet exclamat, moriensque incumbit hiantem
 In cautem, ipsa sibi Magdala visa rapi:
 Siccine tu rupes, rupes, ah! perfida rupes,
 Fallis, & affectus surripis ergo meos?
 Heu! vbi sancta fides, si marmora nescia vitæ
 Nunc quoque fallaces edidicere dolos?
 Prô facinus! sic bruta silex eludet amantem?
 An cos asperior marmore marmor habet?
 Affectum quæ nescit, alet petra perfida fraudes?
 Mors etiam hanc artes erudit ipsa suas?
 Quærebam, cui cinnameos liquor imbuat artus,
 Heu nisi fallaci lintea cerno specu,
 Vnde mei cæpit detexi tela doloris,
 Tela per innumeras euoluenda moras.
 Fallimur heu nimium! nimium me fallit IESVS,
 Qui pede tam celeri fraudat amantis iter.
 Heu! ego quid merui? vel quo rea pecco piaclo?
 Ni graue sit crimen, munera ferre Deo.
 Sed pietas suprema iubet dare dona sepulto:
 Et rea pecco? meo à crimine crimen abest.
 Sic tamen immeritam plectit, quam fallit IESVS;
 Et

Et procul, heu! vitam diripit ille meam.
 Ille suburbanis iam fortè decerrat agellis,
 Fortè terit Solymæ, fortè Sionis iter.
 Quid iuuat hic omni si fors spatietur in agro,
 Quæ loca cuncta vouent, si mihi cuncta negêt?
 Tuque etiam, ah! Aurora meam rapis improba
 lucem,
 Quam matutino Sole spondit Amor.
 Ergo meis (ô nox mihi quanta refurgit Eoo!)
 Excidet æternum lux mea luminibus?
 Aut mea si tardis maturas vota quadrigis,
 O cur non Phaëthon fit tibi noster Amor?
 Quàm rapidis stimulis laxas vrgeret habenas?
 Quàm rapidis IESVM quæteret ille rotis?
 O ego tunc! ô quæ suspiria mista querelis,
 Amplexusque, crocosq; osculaq; & lacrymas!
 Sed quid plura? rapit Zephyrus mea vota per
 auras,
 Et vaga cum Zephyro cor rapit aura meum.

ELEGIA XIX.

MAGDALENA suum quem querit
 IESVM describit.

ERRAT inops voti, per rura, per arua, per arces,
 Oppida, & Isaciis compita secta viis,
 Magdalis, ignotumque diu venatur IESVM;
 Vndique venantem sed sua præda fugit.
 Instat amans, vani spem pascit in omine voti:
 Quam sibi mille viæ dant, sibi mille negant.
 Ah! quoties Solymæ deserta pererrat arenæ,
 Et quoties viridi fessa recumbit humo;

Metaturque vagis oculis iuga, flumina, campos,
 Si qua sui I E S V forsitan umbra sedet!
 Omnia spondebant I E S V M, I E S V M omnia celat,
 Siue oriente die, siue cadente die.
 Si quis, ut in populo, per amœna vireta viator
 Obuius, aut solis obuia nympha locis;
 Magdala quærit amans: Hoc tramite numquid
 I E S V S,

Hac siluâ I E S V S errat, an errat agro?
 Quod si fortè meum nescis, quem sector, I E S V M;
 Teque Dei ignarum nescius error habet:
 Ille meo tantas accendit pectore flammâs,
 Ut tibi noster Amor luceat inde facem.
 Te nox cæca tenet, si non hos conspicias ignes,
 Nec micat hinc oculis viua lucerna tuis.
 Amplius an quæris? quæ vox, quæ gratia vocis?
 Quæ coma, quisve color? quisve sit oris honos?
 Si nunc ille redux dias erupit in auras,
 Deque triumphatâ morte refert spolia;
 Millibus è multis pulcherrimus ille virorum,
 Orbis honos, Diuûm gloria, Solis amor.
 Non eius nitido certet nix Bistonis ori,
 Aut rosa purpureas vincat amœna genas.
 Illius auratis cedit Aurora capillis,
 Argentumque genis, coraliumque labris.
 Frons illi tranquilla sedet, stat blanda seueris
 Mæiestas oculis, vox sonat ista Deum:
 Vel tenui radio quem si tua lumina carpant,
 Iurabis Domino Numen inesse meo.
 Te trahet ille graui vultu, seu temperatiram;
 Seu latis oculis annuit, ille trahet.
 Hæc I E S V facies, nitidique hæc gratia vultus,
 Lux

Lux nimum lacrymis insidiosa meis.
 Mille caput terebrant mordaci cuspide sentes,
 Quinquifidumq; notant vulnera quina decus.
 Sic licet informis liuor turparit, & horror;
 Pulchrior hunc omni flore venustat Amor.
 Ut quid adhuc lento me torre viator aduris?
 Dic, precor, affectus quæ tenet ora meos?
 An specus, an rupes, templumq;ue, vel ara Sionis,
 An nemus, an campus, flumē, an hortus habet?
 Quid tibi vis? miseram seras cur fallis in horas?
 Ludis in ærumnas seria damna meas.
 Et si fas fuerit, te tandem adiuro, tuamq;ue
 CHRISTE crucem, vitam nunc mihi redde
 tuam.
 An benè vitali mea vita resurget Eoo,
 Ut data lux aliis, nox mihi cæca foret?

ELEGIA XX.

CHRISTVS specie hortulani ap-
 parens se subducit.

NIMBOSIS oculus pernox hibernat in Austris,
 Ania sollicito dum pede quæro Deum.
 Quot rores pluuiâ marmor defudat in aurâ,
 Tot lacrymas sicco marmore mœsta pluo.
 Sed quid opus votis? cursu magis vsus & cæstro est.
 Vitæ in curriculo lampada poscit Amor.
 Ergo viam alterno pede metiar hasce per herbas,
 Aura spei ab CHRISTO si qua superstes agat.
 Haud procul ab tumulo lux ecqua suberras
 ocellis,
 Incerto radio promere visa diem?

siste

Siste gradum mulier, quis radit sibilus aures?
 Quæ micat hîc viridi candida marra solo?
 O mihi quisquis ades formosi cultor agelli,
 Dic, precor, herbosâ furta recondis humo?
 Mi bone, quid cessas? te, te per conscia testor
 Saxa, per & fuluis qui terit astra rotis;
 Teque per has ego (quæ magni mihi ponderis
 instar)

Adiuro lacrymas: Quo mea vita specu?
 Euoluam latebris, & in hos ego femina & ægra
 Tollam humeros; vret sarcina blanda caput.
 Dulce parentis onus quis ferre retractet, & exors
 Corpus Iessai germinis exuuias?
 Sin potius vigil ad ferrum rapit hostis I E S V M,
 Quasque rapit, pernox ceu draco, seruat opes;
 Eripiemus, & in media armâ ruemus: & ignes
 Irruo; stat pulchrâ Numina morte sequi
 Dux vbi pugnat Amor, quæ Mars intêtat Amâti,
 Arma, faces, enses, ludus inermiserunt.
 Nec timor infringet stimulos virtutis, & iras,
 Hostilem ad clypeum, teligeramque manum.
 Nec mors, aut pallês fera mortis ad omina terror,
 Imbellem ex sanguisculpet in ore metum.
 Ite minæ, atque adeo tu sica satelles; Amani
 Futilis è plumbo pugio semper eris.
 Sed quò cæca feror? dic, aut da quæso sepulcrum,
 Exuuiasque cauo furta reuolue specu.
 Dum moror, aut rugas expecto, & iurgia vultus,
 Ecce mihi blandâ fronte serenus ait:
 Eia, Maria. Quid hoc? simul ac sonus impu-
 lit aures,
 Lux oculos afflat candida. CHRISTVS adest.
 Ipus

Ipsus adest, & specto palàm, quem sector, IESVM:

Quin ruo in amplexus, osculaque & lacrymas.

Viuit iò. me somnus habet? iò viuit I E S V S.

Viuit iò, viuit, lux mea viuit iò.

O mea spes! ô delicia! ô flos aureus æui!

O decus ille meum! lux mea, C H R I S T V S
adest.

O desiderium! tot in horam hanc viximus annos,
Aeterno vt liceat iam mihi Sole frui.

Quæ lux, ô Superi! spectabam; euauit, eheu!

Quæ nox, heu! oculis orta repente meis!

Me tamen absentem sic absens tangit, & vrit;

Meque vbi linquit amans, febris amoris edit.

En iecur arcanâ face lancinat improbus ardor,

Quem fugiente Dei parturit igne dolor.

Me miseram! si tantus edit nunc eminus ignis,

Me propè vt attigerit flamma, quis ardor edet?

Si mihi vel spectasse Deum, reperisse salutem est;

Ecquid erit tali Sole perennè rapi?

E L E G I A X X I.

MAGDALENA *ubique appellat*

I E S V M.

I L L E catenatas vmbrosi carceris vmbas

Qui soluit victor sub trabe quadridâ,
Nõne triumphali de curru inuitat alumnos,

Meque adeò in primis ad sua signa vocat?

Sic reor: & tardas votis innecto catenas?

Nec pede, nec voluci mente per astra sequor?

O cur non aquila volucres cor induit alas,

Ardua quò remo præpete regna legam

Vena-

Venatrix lacrymosa Dei? caua brachia pennis
 Verte Potens rerum, te pia Diua fruar.
 Et quocumque lubet, facili cor dirige scepro:
 Stare iube; stabit: dic eat; ibit Amor.
 Sed quæ venor amans, fugit ibicis instar & hinni:
 Ah dolor! errantem quo sequar orbe Deum?
 Quò fugit ille, meos oculos rapit, & rapit ignes:
 Quo pede mens, & quo spes pede tendit iter?
 Fors maris vda terit, propiorve assurgit Olympo;
 Fortè Thabor, Solymos fortè pererrat agros.
 O cælum! ô tellus! ô felix æquora nomen!
 O tria deliciis regna beata meis!
 Hictor odora meæ vestigo cubilia prædæ;
 Nullus at inde redit suspicionis odor.
 Imploro iuga, saxa, lacus, vallesque sonoras,
 Imploro & refugos testa susurra specus.
 Et dolor inclamat ah I E S V M! & rursus I E S V S
 Ingeminat, I E S V S rursus in ora redit.
 Terque iterum clamat I E S V S, ter & antra re-
 clamant.

Ah I E S V S, I E S V S, tristia saxa gemunt.
 Auritis scopulis I E S V S redit exsul in aures
 Magdaleas. I E S V M quælibet aura parit.
 Ista quid ad I E S V M? non hos erratur in vsus,
 Omnibus vt sterilis meta sit error agris.
 Aeternum ad Verbū vocis quid inanis imago est?
 Quid facit ad I E S V M futilis aura meum?
 Anne putas vt Hylan Naïs mutauit in auras,
 Mors I E S V M vacuo verterit ægra sono?
 Fictus at error Hylas, & mendax fabula Naïs;
 Hic sonus in I E S V fictus, & error erat.
 Sic gemit, & tandem frondente residit in vmbra,
 Dum

Dum peragrant longas lumina fessa vias.
 Luctifonâ turtur tum fortè gemebat in orno,
 Accendens querulis anxia corda modis.
 Cui pia Diua graui iamdudum faucia luctu:
 Orba viro turtur desine mœsta queri.
 Hæc mea fors potiùs. iusti Crux causa doloris.
 Hei mihi! sanguineâ tela quot orta Cruce?
 Arbore in hac, cheu! quondam mea gaudia

I E S V M

Sustulit immiti mors violenta manu.
 Connubia, optatosque toros, sacrosq; Hymenæos
 Rescidit hinc clauus, rescidit inde rubus.
 Ille meis arsit ter felix flamma medullis,
 Pronubus astrigerâ quam face pavit Amor.
 At nunc intempetiuis nox opprimit vmbriis,
 Et mors marmoreo condit auara sinu.
 O cur non volucres mihi turturis induo pennas,
 Cui sacer erepto Numine luget Hymen?
 Mille gemens filuis, tunc mille vagarer in
 vmbriis,
 Et procul impleret rauca querela nemus:
 Ac vacuo gremio modò quem suspiro tot aruis,
 Pro gemitu, ô I E S V, vox foret vna, R E D I.